

[Elgaard.]

sin recept for den politik, der skal drives her i landet, at han jo, da han i går omtalte retsforbundets forslag nr. 2, også nævnte, at partiet ville være med til at støtte en forøget hugst i de danske skove. Ja, men er det ikke en vidunderlig offervilje fra dette parti i en sag, der forlængst har været rejst af den højtærede landbrugsminister og i virkeligheden har været sat i værk, inden man overhovedet begyndte på forhandlingerne? Når så det ærede medlem hr. Oluf Pedersen skal fortælle det undrende danske folk, hvad retsforbundet vil være med til, siger han: vi vil også være med til en forøget hugst i de danske skove. Det ville være nyttigt, hvis Danmarks retsforbunds behandling af problemerne blev lidt mere menneskelig, og om partiets medlemmer ud fra deres kendskab til det danske samfunds forskellige former bevægede sig lidt mere på den menneskelige dagligdags linie, for det er dér, livet leves. Det leves ikke oppe i de grå skyer, som dette parti udspreder både tidlig og silde.

Så længe der er liv, er der håb, og selvom det ser noget plumret ud i horisonten, så vil jeg, da jeg er født optimist, bevare håbet om, at der kan komme et resultat ud af forhandlingerne. Lad der så være skiftet ord — det plejer der at blive engang imellem her i tinget —, der vel på den ene eller den anden måde har haft mere adresse udadtil end til medlemmerne i denne sal, jeg vil alligevel opfordre alle de partier, der forstår den økonomiske situation i vort land, til viligt at gå ind i samarbejdet. Derigennem kunne den danske rigsdag på en effektiv måde aflægge vidnesbyrd om, at de angreb, der fra forskellig side for tiden rettes også mod den, er uberettigede.

Jeg anbefaler forslagene.

Bertel Dahlgaard: Jeg tror ligesom det ærede medlem hr. Elgaard, at det rigtigste, vi nu kan gøre, er at blive færdige med diskussionen her og snarest få begyndt på arbejdet. Jeg skal derfor også kun knytte ganske enkelte bemærkninger til de udtalelser, som fremsattes fra ministrenes side i formiddags.

Jeg synes egentlig, det var pæne taler. Jeg bemærkede herunder også den højtærede statsministers korrekturlæsning på Haders-

levtalen, og jeg må give statsministeren den ros, at jeg synes talen blev bedre af det; men den blev ikke god, og lad mig sige til den højtærede statsminister: nu synes jeg, vi alle skal bestræbe os for at glemme denne tale. Det er ofte sådan i livet, at man skal bestræbe sig for, at mørke punkter i fortiden ikke kaster for dybe skygger ind over fremtiden. Det, det nu kommer an på, er at få noget ud af det, vi her har mellem hænderne, og det kan lade sig gøre, hvis regeringen nu udviser den smidighed og handlekraft, som hidtil har manglet. Vil regeringen noget eller vil den ikke noget, men fortsætte sin vaklen? Vil den nu gribe til? Det er hele spørgsmålet.

Jeg kan ikke give den højtærede finansminister ret i, at det forslag, venstre fremsatte under forhandlingerne, var, hvad man kan kalde et konstruktivt forslag. Jeg tror, der blev nogenlunde enighed mellem alle andre partier under disse forhandlinger om, at dette forslag praktisk talt ikke ville medføre en forbrugsbegrænsning af nogen som helst betydning. Der var ingen nedsættelse af den samlede købekraft her i landet ad den indirekte vej, der var ingen direkte begrænsning af indførslen af undværlige varer. Det eneste, man forsåvidt kan sige, der var en konstruktiv tanke i, var dette uigennemførlige forslag, som regeringen fremsatte om at tilbageholde de halvanden portion af arbejderes og tjenestemænds dyrtidstillæg, men denne tanke var ikke nogen stor tanke. For det første erklærede ministeriet straks, at de pågældende havde juridisk og moralsk ret til at beholde denne halvanden portion. Dermed var det understreget, at det ingen praktisk betydning havde. Men dertil kommer, at selvom forslaget kunne have været gennemført ved, at de pågældende havde givet det tilslutning, hvad repræsenterede så det hele? Det repræsenterede kun et samlet beløb i Danmarks samlede forbrug på 150 mill. kr., et fuldkommen ubetydeligt beløb overfor hele det inflationsproblem, vi står overfor. Derfor tror jeg, det var med rette, at både socialdemokratiet og det radikale venstre hævdede, at de opgaver og de vanskeligheder, vi stod overfor, kun kunne imødegås ved, at problemerne blev angrebet fra flere sider på samme tid.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede finansminister også fandt, at socialdemokratiets plan var af konstruktiv art. I det hele